

Generála audiencia
15. 1. 2014

Účinky krstu

Plné znenie katechézy pápeža Františka:

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Minulú stredu sme začali krátky cyklus katechéz o sviatostiach počnúc krstom. Pri tejto sviatosti by som chcel ostať aj dnes, aby som zdôraznil jej veľmi dôležité účinky, ktoré sa prejavujú v tom, že z nás vytvára živé časti Kristovho tela a Božieho ľudu. Sv. Tomáš Akvinský tvrdí, že ten, kto prijíma krst, je začlenený do Krista ako časť jeho tela a je pridružený k spoločenstvu veriacich (porov. Teologická suma III, ot. 69, čl. 5; ot. 70, čl. 1). Podľa učenia Druhého vatikánskeho koncilu dnes hovoríme, že krst nás vovádza do Božieho ľudu, umožňuje nám stať sa súčasťou tohto ľudu na ceste, ľudu putujúceho v dejinách.

Vskutku, tak ako sa odovzdáva život z generácie na generáciu, tak isto sa z pokolenia na pokolenie prostredníctvom krstného prameňa odovzdáva milosť. Vďaka tejto milosti Boží ľud napreduje v čase ako rieka, ktorá zavlažuje zem a rozširuje vo svete Božie požehnanie. Od chvíle, keď Ježiš povedal to, čo sme počuli v evanjeliu, sa učeníci vybrali krstiť. Odvtedy až dodnes existuje reťaz odovzdávania viery prostredníctvom krstu. Jej ohnivkom je každý z nás. Zakaždým o krok dopredu; ako rieka, ktorá prináša vlahu. Božia milosť je taká a taká je aj naša viera, ktorú máme odovzdať našim deťom, aby ju ony, jedného dňa dospelé, mohli odovzdať svojim deťom. Takýto je krst. Prečo? Pretože krst nás vovádza do Božieho ľudu, ktorý odovzdáva vieru. Toto je veľmi dôležité. Boží ľud, ktorý napreduje a odovzdáva vieru.

V sile krstu sa stávame učeníkmi misionármi, povolanými zaniest' evanjelium do sveta (porov. Evangelii gaudium, 120). „Každý pokrstený, bez ohľadu na svoju funkciu v Cirkvi, či stupeň vzdelania vo svojej viere je aktívnym subjektom evanjelizácie... Nová evanjelizácia v sebe musí zahŕňať nový protagonizmus“ (tamže) všetkých, celého Božieho ľudu, nový protagonizmus každého pokrsteného (tamže). Boží ľud je ľuďom–učeníkom, pretože prijíma vieru, a misionárom, pretože vieru odovzdáva. Krst v nás spôsobuje darovanie milosti a odovzdávanie viery. V Cirkvi sme všetci učeníkmi celý život a všetci sme misionármi, každý tam, kde mu určil Pán. Každý, aj ten najmenší, je misionárom, a ten, ktorý sa zdá byť najväčším, je učeníkom. Nieкто by mohol poznamenať: „Biskupi nie sú učeníkmi, vedia všetko; pápež vie všetko, nie je učeníkom.“ Nie. Aj biskupi aj pápež musia byť učeníkmi, pretože ak nimi nie sú, nerobia dobre, nemôžu byť misionármi, nemôžu odovzdávať vieru. Všetci sme učeníkmi a misionármi.

Medzi mystickým a misionárskym rozmerom kresťanského povolania je neoddeliteľná spojitosť, pretože oba sú zakorenené v krste. „Prijatím viery a krstu my kresťania prijímame pôsobenie Ducha Svätého, ktorý nás vedie k vyznávaniu Ježiša Krista ako Božieho Syna a k tomu, aby sme Boha nazývali „Abba“, Otče. Všetci pokrstení a pokrstené, sme povolaní žiť a odovzdávať spoločenstvo s Najsvätejšou Trojicou, pretože evanjelizácia je vyzvaním mať účasť na trojičnom spoločenstve“ (Záverečný dokument z Aparecidy, 157).

Nikto sa nespasí sám. Sme spoločenstvom veriacich, sme Božím ľuďom a v tomto spoločenstve zažívame nádherné zdieľanie skúsenosti lásky, ktorá nás všetkých predchádza, a zároveň od nás žiada, aby sme sa stali kanálmi milosti jedni pre druhých napriek našim limitom a hriechom. Komunitný rozmer nie je iba akýmsi rámom, obrysom, ale podstatnou časťou kresťanského života, svedectva a evanjelizácie. Kresťanská viera sa rodí a žije v Cirkvi. V krste slávia rodiny a farnosti začlenenie nového člena do Krista a do jeho tela, ktorým je Cirkev (porov. tamže 175,b).

Dôležitosť krstu pre Boží ľud je zrejماً i na príklade dejín kresťanskej komunity v Japonsku. Toto spoločenstvo zažilo začiatkom sedemnásteho storočia tvrdé prenasledovanie. Mnohí sa stali mučeníkmi, kňazi boli vyhnaní a tisíce veriacich bolo zabitých. V krajine nezostal žiaden kňaz, vyhnaní všetkých. Komunita sa stretávala v tajnosti, udržiavajúc vieru a modlitbu v skrytosti. Keď sa narodilo dieťa, otec alebo matka ho pokrstili, pretože za mimoriadnych okolností môže krstiť každý veriaci. Po návrate misionárov, približne po dva a pol storočí, po 250-tich rokoch, vyšli veriaci z úkrytu a Cirkev smela opäť zakvitať. Prežili vďaka milosti svojho krstu! Táto skutočnosť je významná. Boží ľud odovzdáva vieru, krstí svoje deti a napreduje. Udržiavali taktiež, hoci v skrytosti, ducha spoločenstva, pretože krst im umožnil stať sa jedným telom v Kristovi. Boli izolovaní, skrytí, ale vždy boli súčasťou Božieho ľudu, členmi Cirkvi. Z týchto dejín sa môžeme naučiť veľa!